

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Cap. XIII. De perfecto & uno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

CAPUT XIII.

De perfecto & uno.

Docet S. Doctor, quomodo DEUS dicatur perfectus & unus: & unitatem in omnibus rebus reperiri. Unde infert D. Th. 1. p. q. 1. a. 1. Unum nihil addere supra ens contrahens illud.

Item docet unitate sublata omnia perire, & ex DEO uno esse omnia, Trinitatemque unitatem esse eminentissimam, & incognoscibilem.

Tandem concludit, prædicta esse divina nomina quæ ratione intelliguntur, & inde promittit ad symbolicam Theologiam transire.

Quæ D. Thomas explicat hic, & citat loco adducto ex 1. p. & in 1. dist. 2. q. 1. a. 1. & 3. & q. disp. de pot. q. 7. a. 5. & q. 9. a. 7.

Documentum 75.

ex lect. 3.

Portet & nos à multis ad unum virtute divina unitatis conversos unitate laudare totam & unam Deitatem.

Expositio D. Thomæ. Dicit ergo, quod oportet nos laudare totam & unam Trinitatis deitatem unitate, id est, secundum rationem unius, ita quod convertamur à multis creaturis, quæ participant unam ad id quod vere unum est, scilicet DEUM, & hæc conversio fit in nobis virtute divinæ unitatis, dum enim consideramus, quod divina unitas est virtuosior omni unitate, omnia relinquentes in ipsam convertimur. Hæc ille.

Totam & unam deitatem contemplerur, quod quidem perfectius est, quam per distinctas perfectiones, vel etiam mysterium Trinitatis distincte contemplari.

V. Resolut. 70.

Documentum 76.

Propter quod & ipsi per negationes ascensum præbonoraverunt, sicut exsuscitantem animam ab his, quæ sunt ipsi conaturalia, & per omnes divinos intellectus pergentem, à quibus segregatus est, quod est super omne nomen, & omnem rationem, & omnem cognitionem. In ultimus autem totorum ipsi conjungentes, in quantum nobis illi conjungi est possibile.

Expositio D. Thomæ. Quia Theologi, id est, Apostoli, & Prophetæ considerantur, quod omne nomen à nobis impositum deficit à deo, ideo ipsi inter omnes modos, quibus in deum possumus ascendere per intellectum, præordinaverunt eum qui est per negationes, per quas quodam ordine in deum ascendimus. Primo enim anima nostra quasi suscitatur, & consergit à rebus materialibus, quæ sunt illi conaturalia, puta cum intelligimus deum non esse aliquid sensibile & materiale, aut corporeum, & sic anima nostra negando pergit per omnes divinos intellectus, id est, per omnes ordines Angelorum quibus est segregatus deus, qui est super omne nomen, & rationem, & cognitionem. Ad ultimum autem, anima nostra

DEO

bus, & qui facit illam ineffabilem pacem, quæ est ab æterno præordinata, per quam reconciliamur ipsi Christo in Spiritu sancto, qui est Spiritus dilectionis & pacis, per ipsum Christum, & in ipso Christo simul reconciliamur DEO Patri.
Pax vera per Christum.
V. Resolut. 48. & 91.

CAPUT XII.

De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorum, Deo Deorum.

Docet S. D. Sanctitatem esse ab omni scelere liberam, & omnino perfectam, & omni ex parte immaculatam puritatem. Quod citat D. Th. 1. p. q. 27. a. 2.

Docet etiam quid sit regnum, quid dominatio & quid deitas, quam dicit esse quæ omnia videt providentia & bonitate perfecta, quod citat D. Th. 1. p. q. 13. a. 8.

Item quod ista de DEO prædicentur addendo Idem 1. p. q. 108. a. 5. supereminenter, v.g. supereminens sanctitas, & dominatio, quod citat D. Thom. 1. p. quæst. 108. artic. 5.

Denique quod dicatur Sanctus Sanctorum, Rex Regum, Dominus Dominorum, & DEUS Deorum per excellentiam super omnes. Sanctos vero & Reges, & dominos, & deos appellat Scriptura principales ordines, quorum opera DEI munera participantur ab inferioribus.

Quæ omnia la. explicat D. Th. hic præter loca citata, in quibus meminit hujus capituli, & in q. disp. de pot. q. 9. a. 7.

Documentum 74.

Sanctitas secundum nos est ab omni immunditia libera, & perfecta, & omnino immaculata munditia.

Expositio D. Thomæ. Sanctitas secundum nostram acceptionem est munditia libera ab omni immunditia, & perfecta, & omnino immaculata. In quibus verbis tres gradus munditiæ designantur, qui ad sanctitatem requiruntur. Primo est libertas ab omni immunditia: libertas autem servituti opponitur: servus autem immunditiæ existit, qui totaliter ab immunditia vincitur, & ei subjicitur: primus ergo munditiæ gradus est, ut aliquis ab aliqua servitute immunditiæ liberetur.

Secundus est, ut sit munditia perfecta: perfectum enim est, cui nihil deest. Contingit autem quandoque, quod aliquis immunditiæ quidem non subiacet; deest tamen sibi aliquid ad munditiam, in quantum passionibus immunditiæ inquinauitur, quæ cum tolluntur, fit perfecta munditia.

Tertius gradus munditiæ est, ut sit omnino immaculata. Maculari enim dicitur, quod non ab intrinseco, sed ab extrinseco inquinatur. Erit ergo omnino immaculata munditia, cum non solum in se ipso aliquis puritatem habet, sed etiam nihil est extrinsecus, quod eum ad immunditiam trahere possit. Et in his tribus gradibus munditiæ, ratio sanctitatis perfecte consistit.

V. Resolut. 3.

DEO conjungitur ascendendo per negationes in ultimis totorum, id est, in supremis finibus universaliorum & excellentiarum creaturarum. Et quidem conjunctio animæ ad DEUM fit, in quantum nobis possibile est nunc DEO conjungi. Non enim conjungitur in presenti intellectus noster DEO, ut ejus essentiam videat, sed ut cognoscat de DEO, quid non est. Unde hæc conjunctio nostri ad DEUM, quæ nobis est in hac vita possibilis, perficitur, quando devenimus ad hoc, quod cognoscamus eum esse supra excellentissimas creaturas.

Concludit D. Thomas expositionem hujus Libri de divin. nominibus humiliter dicens: *Conclusio D. Thom.*

Et nos post expositionem dictorum B. Dionysii longe ab ejus intellectu deficientes, corrigi de non recte dictis postulamus. Si quæ autem bene dicta sunt, referenda sunt gratia bonorum omnium largitori, qui est Trinus, & Unus DEUS, vivens, & regnans per omnia sæcula sæculorum, Amen.

Nota conjunctionem cum DEO in hac vita non esse, ut ejus essentiam videamus, sed ut cognoscamus de DEO quid non sit. V. Resolut. 43.

EPISTOLÆ

S. DIONYSII AREOPAGITÆ EPISC. ET MART.

Quas etiam pro documentis mysticis possumus accipere.

EPISTOLA I.

Cajo Monacho.

Quæ potest esse documentum 77.

IN hac Epistola dicit S. D. ignorationem DEI, quam tradiderat in Myst. T. non esse sicut tenebras, quæ abolerent lumine, aut sicut ignorantiam, quæ cognitione tollitur: sed quanto quis majorem habet rerum notitiam, ac lucem, seu veritatis cognitionem; tanto magis ignota cernit esse illa, quæ de DEO loquuntur: non enim lumine, vel cognitione manifestantur, sed potius latent. Quia ergo tota ista epistola documentum mysticum est, dividetur in sequentes propositiones.

1. Hæc superlate, & non privanter accipienda sunt.

2. Si quis viso DEO cognovit id quod vidit, nequaquam ipsum vidit, sed aliquid è rebus ejus quæ existunt & cognoscuntur.

3. Deus autem supra mentem & substantiam manens, per hanc ipsam negationem cognitionis, & essentia; & supra substantiam existit, & supra mentem cognoscitur.

4. Illa perfectissima in bonam partem ignoratio, notitia est ejus, qui est supra omnia, quæ in cognitione cadunt.

Circa primam, vide quæ diximus ad cap. 1. Theol. M. q. 1.

Circa secundam, dubitabis quomodo videns DEUM non cognoscat quod videt: cum sit idem videre, & cognoscere? Resp. cum D. Thom. 3. p. q. 92. art. 1. ad 3. & 4. Dionysium non loqui de visione DEI in patria, sed de cognitione DEI in via: in via autem vel videmus DEUM per affirmationem, concipiendo ipsum ad modum rerum creaturarum seu per formas earum; vel videmus DEUM per negationem & ablationem, ut dictum est in lib. de Theol. myst. fere per totum. Videre ergo DEUM per affirmationem & positionem, est cognoscere aliquid

Thom. à Jesu Oper. Tom. II.

positivum & positive; quod autem sic cognoscitur est aliquid creatum, ad cuius similitudinem videmus DEUM, unde nec illum videmus in se, nec cognoscimus sicuti est. Videre autem eum per negationem, potius est non videre, nec cognoscere, sed potius conjungimur eo ut ignoto: & hic est perfectior modus videndi & cognoscendi DEUM in hac vita: quia saltem cognoscimus ipsum excedere omnia cognoscibilia. De quibus vide superius dicta ad cap. 1. maxime q. 7. 9. 10. 14. 20. &c.

Circa tertiam, quomodo DEUS sit supra mentem, & supra substantiam, diximus M. T. q. 1. 37. 39 &c.

Circa quartam, quomodo ignoratio sit cognitio? patet ex dictis de cognitione per negationem: ignorando enim quid sit DEUS, cognoscimus saltem esse aliquid excedens omnia cognita.

De hoc documento V. Resolut. 41. 42. 43.

EPISTOLA II.

& docum. 78.

Eidem Cajō Monacho.

IN hac epist. Quarenti Cajō, quomodo DEUS sit supra principium divinitatis, & bonitatis? Quod S. D. dixerat, & etiam explicuerat in lib. de div. nom. maxime cap. 11. Respondet se non loqui de divinitate & bonitate, quæ sunt essentia DEI, sed de dono ejus (nempe gratia) per quod deificamur, & bonificamur.

Si quæras, quare non sufficiat ei dicere principium gratia, seu divinitatis participata, sed supra principium? patet responsio ex dictis de T. M. q. 2. est enim principium, sed est supra principium ut à nobis cognoscitur.

Si autem quæras, quomodo gratia sit divinitas participata, ut nos deificet? Hoc pertinet ad Scholasticos, & de hac materia agunt cum D. Th. 1. 2. q. 110. 2. 3. & 4. & q. 112. 1. & q. 113. 2. 9. & q. 114. 1. 3. & 2. 2. q. 19. 2. 7. & aliis pluribus locis. V. Resolutionem 42.

Ccc

EPISTO.